

[Ministeren for kulturelle anliggender]

teksafgiften har eksisteret, senest i Politikens spalter for nogle dage siden. Man har fundet det urimeligt, at f. eks. to forfattere, der sammen har skrevet en bog, ikke kan få biblioteksafgiften til deling, og deri er jeg enig.

Reglen om, at der ikke kan tillægges to eller flere forfattere biblioteksafgift til deling, gennemførtes samtidig med forfatterafgiftens indførelse ved lov nr. 184 af 30. marts 1946 som en ændring af loven om statsunderstøttede biblioteker. Det hedder i loven, at ministeren fastsætter de nærmere regler om forfatterafgiften, og i tilslutning hertil er det i motiverne til loven anført, at der bortses fra samleværker og i det hele taget fra værker med flere forfattere. Reglen indgik herefter i undervisningsministeriets bekendtgørelse af 25. oktober 1946 om forfatterafgiften og i Forfatterfondens vedtægter.

Når reglerne ikke er blevet ændret på dette punkt siden 1946, skyldes det en række praktiske årsager. For det første er optællingen af forfatternes bøger på bibliotekerne baseret på de eksisterende katalogiseringssystemer, der ikke vil kunne lægges til grund, hvis værker med flere forfattere skulle medtages, men dernæst er der en række afgrænsningsproblemer, som er så betydelige, at man er vejet tilbage for at finde en brugbar løsning på dem, fordi man mener, at samleværker såsom konversationsleksika, antologier o. lign. med et større antal bidragydende forfattere ikke kan medtages.

Naturligvis er grænsen mellem det, der kan medtages, og det, der må udelades, vanskeligt at drage. Der har gang på gang været tale om, at man kunne medtage værker med to eller tre forfattere, men hvorledes skulle man stille sig i forhold til lidt større forfatterkollektiver? Og hvordan med andre ophavsmænd end forfattere, f. eks. i tilfælde, hvor en billedbog eller en kunstbog har både en tekstforfatter og en illustratør?

Uden at opnå en matematisk 100 pct. retfærdig løsning mener jeg dog, det må være muligt at finde frem til en i hvert fald rimelig løsning. Jeg går ud fra, at spørgsmålet om muligheden for medregning af værker med mere end én forfatter søges løst i forbindelse med den kommende revision af biblioteksloven, og når edb-optællingen af bøger er blevet gennemført i folkebibliotekerne. Jeg venter meget snart at få forelagt en særbetænkning om disse spørgsmål af ministeriets bog-

markedsudvalg, hvori også Dansk Forfatterforening er repræsenteret, og ud fra denne få gennemført en løsning.

Hr. Melchior foreslag om at give en eventuel nyordning tilbagevirkende kraft f. eks. fra 1. januar 1975 kan jeg ikke her tage stilling til, men umiddelbart må jeg gøre opmærksom på, at forslaget kan forekomme urealistisk både af praktiske og i særdeleshed af bevillingmæssige grunde.

Melchior (CD):

Jeg vidste godt, at jeg ville få lejlighed til at takke ministeren for svaret, for dagen efter, at jeg havde indleveret mit spørgsmål, læste jeg ministerens positive stillingtagen til princippet netop i Politiken som nævnt af ministeren.

Dette, at det jævnlige er dukket op, er i hvert fald ikke nogen god forklaring på, at det ikke er blevet løst.

Dette, at man nævner konversationsleksika og lignende samleværker, synes mig også lidt søgt og langt ude, for måske kan man ikke klare det, men der er meget, man kan klare nu, og som man kunne have klaret for længe siden. Må jeg minde om det gamle ord: svære problemer klarer vi straks, men mirakler tager lidt længere tid. Ministerens kapacitet, især hvis man lægger hans mange muligheder for at søge hjælp til, er rigelig stor til, at han kan yde retfærdighed på en lang række områder. Jeg ved godt, at dette ikke er en kæmpesag, så jeg skal ikke hidde mig op over den, men at undlade, det gælder principielt i stort og småt, at yde retfærdighed, hvor man kan yde den, fordi der er en hel række forhold, hvor man ikke kan overkomme at yde den, er søreme en dårlig undskyldning for uret, og det er rent snylteri, at fordi to mennesker har skrevet en bog, kan den lånes gratis, mens den, når én har skrevet den, udløser penge.

Ministeren er muligvis opmærksom på, at der er et forfatterpar, det er endda et ægtepar, som har været anledning til en nydannelse i det danske sprog, kan man roligt sige, idet de har lagt deres to fornavne sammen til ét. De skriver dem altså ud i ét, og derved er de juridisk blevet anerkendt som én person. Dette ægtepar hedder for øvrigt Inge og Sten og altså nu Ingesten til fornavn, så ved enhver nok, hvem det er. Det er lykkedes dem